Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

6. märts 2012*

EAGGF — Tagatisrahastu — Rahastamisest välja jäetud kulud — Puu- ja köögiviljad — Kulude põhjendamise kohustus — Tootjaorganisatsioonide tunnustamise tingimused

Kohtuasjas T-230/10,

Hispaania Kuningriik, esindajad: *abogado del Estado* M. Muñoz Pérez ja *abogado del Estado* A. Rubio González, hiljem *abogado del Estado* A. Rubio González,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindaja: F. Jimeno Fernández,

kostja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt komisjoni 11. märtsi 2010. aasta otsus 2010/152/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi (EAFRD) raames (ELT L 63, lk 7) niivõrd, kuivõrd selles otsuses arvatakse rahastatavate kulutuste seast välja teatavad kulutused, mida Hispaania Kuningriik on teinud puu- ja köögiviljasektoris,

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees I. Pelikánová, kohtunikud K. Jürimäe (ettekandja) ja M. van der Woude,

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades kirjalikus menetluses ja 22. novembri 2011. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

otsuse

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

1 Euroopa Ühenduste Komisjon teavitas 7. aprillil 2008 Hispaania ametiasutusi nõukogu 17. mai 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1258/1999 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (EÜT L 160, lk 103; ELT eriväljaanne 03/25, lk 414) artikli 7 lõike 4 alusel oma järeldustest komisjoni põllumajanduskulude auditi talituse läbiviidud viie uurimise – viitenumbrid FV/2004/381/ES, FV/2005/301/ES, FV/2005/302/ES, FV/2006/354/ES ja FV/2005/385/ES – tulemuste kohta, mis käsitlevad puu- ja köögiviljasektoris antud toetusi.

2 Hispaania Kuningriik taotles 27. mai 2008. aasta kirjas lepitusorgani sekkumist. Lepitusorgan tegi lõpparuande 29. oktoobril 2008. Komisjon teavitas Hispaania Kuningriiki oma lõplikust seisukohast 25. augustil 2009.

3 Komisjon otsustas 30. septembri 2009. aasta kokkuvõtlikus aruandes esitatud argumentidele tuginedes jätta 11. märtsi 2010. aasta otsuses 2010/152/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi (EAFRD) raames (ELT L 63, lk 7; edaspidi „vaidlustatud otsus”) liidu rahastamisest muu seas välja kahte liiki kulutused, mida Hispaania Kuningriik on teinud puu- ja köögiviljasektoris.

4 Ühelt poolt kohaldas komisjon esimest ühekordset korrektsiooni kogusummas 33 339 525,05 eurot seoses pakendikäitlusega deklareeritud kulutustele, kuna keskkonnasäästlikus pakendikäitluses tehtud kulud on abikõlbmatud. Teiselt poolt kohaldas ta teist 100-protsendilist ühekordset korrektsiooni kogusummas 4 940 378,44 eurot tootjaorganisatsioonile SAT Royal antud toetuste suhtes, kuna organisatsiooni tunnustamise aluseks olnud kriteeriumide kohaldamisel esines puudusi.

Menetlus ja poolte nõuded

5 Hispaania Kuningriik esitas hagiavalduse, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 21. mail 2010.

6 Hispaania Kuningriik palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus niivõrd, kuivõrd liidu rahastamisest jäetakse välja teatavad Hispaania Kuningriigi teavitatud kulutused;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

7 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

Õiguslik käsitlus

8 Hispaania Kuningriik esitab oma hagi toetuseks kaks väidet. Neist esimeses viitab ta sisuliselt asjaolule, et komisjon on rikkunud õigusnormi, kuna viimane jättis nõukogu 28. oktoobri 1996. aasta määruse (EÜ) nr 2200/96 puu- ja köögiviljaturu ühise korralduse kohta (EÜT L 297, lk 1; ELT eriväljaanne 03/20, lk 55) ning komisjoni 11. augusti 2003. aasta määruse (EÜ) nr 1433/2003, milles sätestatakse

nõukogu määruse (EÜ) nr 2200/96 üksikasjalikud rakenduseeskirjad seoses rakendusfondide, rakenduskavade ja rahalise abiga (EÜT L 203, lk 25; ELT eriväljaanne 03/39, lk 431), sätetele antud tõlgenduse põhjal rahastamisest välja keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulud. Teises väites osutab ta sisuliselt asjaolule, et komisjon on rikkunud õigusnormi, kuna tootjaorganisatsiooni SAT Royal tunnustamise kontrollimise süsteemis esineb tema poolt määruse nr 2200/96 ning komisjoni 11. augusti 2003. aasta määruse (EÜ) nr 1432/2003, millega kehtestatakse nõukogu määruse (EÜ) nr 2200/96 üksikasjalikud rakenduseeskirjad tootjaorganisatsioonide tunnustamise ja tootjarühmade eeltunnustamise tingimuste kohta (EÜT L 203, lk 18; ELT eriväljaanne 03/39, lk 424), sätetele antud tõlgenduse kohaselt puudusi.

Esimene väide

9 Esimese väite osas vaidlevad pooled sisuliselt selle üle, kas määruse nr 2200/96 ja määruse nr 1433/2003 sätted näevad ette, et keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud lisakulusid peavad otseselt või kaudselt kandma tootjaorganisatsioonid ning tootjaorganisatsioon peab määruse nr 2200/96 artikli 15 lõikes 1 käsitletud rahalise abi saamiseks lisama vastavale taotlusele asjaomaste kulude põhjendamiseks kirjaliku tõendi.

10 Esimese väite kontrollimiseks tuleb kõigepealt meenutada asjakohaseid sätteid ja kohtupraktikat.

11 Esiteks on määruse nr 2200/96 artiklis 15 sätestatud:

„1. Rakendusfondi asutavatele tootjaorganisatsioonidele antakse [liidu] rahalist abi käesolevas artiklis sätestatud tingimustel.

Seda fondi peetakse ülal rahaliste toetuste abil, mida liikmetest tootjatelt nõutakse tegelikult turustatud puu- või köögiviljakoguste või väärtuse alusel, ja esimeses lõigus nimetatud rahalise abi abil.

2. Lõikes 1 nimetatud rakendusfonde kasutatakse:

a) tsitrusviljade turult kõrvaldamise rahastamiseks lõikes 3 sätestatud tingimustel;

b) pädevatele riiklikele ametiasutustele esitatud ja artikli 16 lõike 1 alusel nende heakskiidu saanud rakenduskava rahastamiseks.

[…]

5. Lõikes 1 nimetatud rahaline abi võrdub samas lõikes nimetatud rahaliste toetuste summaga, aga on piiratud 50% tegelikult lõike 2 kohaselt tekkinud kuludest.

[…]”.

12 Määruse nr 1433/2003 artikli 18 „Taotlused” lõike 2 punktis c on sätestatud, et „[t]aotlustele lisatakse täiendavad dokumendid, milles on esitatud […] kulutused, mis on tehtud seoses rakenduskavaga”.

13 Määruse nr 1433/2003 I lisa „Rakenduskavade valikuline sisu” punkti 2 alapunkt c, millele viitab selle määruse artikli 8 lõige 2, sätestab, et rakenduskavad võivad sisaldada muu hulgas punkte „erikulud[e kohta], mis on seotud […] keskkonnakaitsemeetmetega, k.a keskkonnasäästliku pakendikäitlusega”.

14 Määruse nr 1433/2003 I lisa punkti 2 alapunkti c lõpus on viide allmärkusele nr 3, mille kohaselt:

„Keskkonnasäästlik pakendikäitlus peab olema hästi põhjendatud ja vastama pakendeid ja pakendijäätmeid käsitleva Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 94/62/EÜ […] II lisa nõuetele.”

15 Teiseks tuleb meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale rahastab EAGGF üksnes liidu õigusnormidele vastavaid sekkumisi põllumajandusturgude ühise korralduse raames (vt Euroopa Kohtu 8. mai 2003. aasta otsus kohtuasjas C-349/97: Hispaania *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-3851, punktid 45–47 ja 49, ning Euroopa Kohtu 24. veebruari 2005. aasta otsus kohtuasjas C-300/02: Kreeka *vs.* komisjon, EKL 2005, lk I-1341, punktid 32–36 ja seal viidatud kohtupraktika).

16 Edasi tuleb peamiselt uurida Hispaania Kuningriigi esimese väite toetuseks esitatud argumente.

17 Esiteks tuleb nentida, et Hispaania Kuningriik eksib, väites, et komisjon on tunnistanud nõuetekohaseks viisi, kuidas Hispaania ametiasutused on tavakuludele lisandunud kulude arvutamiseks kohaldanud ühtset 17-protsendilist määra. Toimikust tuleneb, et kuigi komisjon tunnistab, et käesoleval juhul kohaldatud 17-protsendiline määr ei ole iseenesest ebaproportsionaalne, heidab ta siiski Hispaania Kuningriigile ette, et kõnealuse määra väljaarvutamisel on võetud arvesse keskkonnasäästliku pakendikäitluse kulusid, ilma et nende kulude kandmist tootjaorganisatsioonide või nende liikmete poolt oleks tõendatud.

18 Teiseks tuleb uurida, kas komisjon rikkus õigusnormi, kui ta nõudis, et keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulud peavad tingimata olema kandnud tootjaorganisatsioonid, nagu väidab Hispaania Kuningriik.

19 Selles osas tuleb märkida, et vastavalt määruse nr 2200/96 artikli 15 lõike 5 esimesele lõigule arvutatakse liidu antav rahaline abi lähtuvalt sellest, millised on olnud rakendusfondide „tegelikult […] tekkinud kulud" rakenduskava rahastamisel. Samuti peavad määruse nr 1433/2003 artikli 18 lõike 2 punkti c sätete alusel olema tootjaorganisatsioonide esitatud abitaotlustele lisatud täiendavad dokumendid, milles on esitatud rakenduskavaga seoses tehtud kulutused.

20 Nimetatud sätetest tuleneb, et tootjaorganisatsioonile saab rakenduskavaga seoses anda liidu rahalist abi üksnes tingimusel, et selle kavaga seoses tehtud kulutuste kohta esitatakse tõend.

21 Asjaomaste sätete sellist tõlgendust ei sea kahtluse alla Hispaania Kuningriigi esitatud argumendid, mille kohaselt nimetatud nõue ei ole kohaldatav rakenduskavadele, mis hõlmavad keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulusid, kuna määruse nr 1433/2003 I lisa allmärkuses nr 3 viidatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. detsembri 1994. aasta direktiivi 94/62/EÜ pakendite ja pakendijäätmete kohta (EÜT L 365, lk 10; ELT eriväljaanne 13/13, lk 349) sätetest tuleneb, et selliste pakendite käitlemise kohustus lasub turustajatel, mistõttu on ebaloogiline, et kõnealune määrus nõuab tootjaorganisatsioonidelt pakendikäitluse kulude kandmist, kui selle teostamine ei ole nende ülesanne.

22 Kõigepealt tuleb nentida, et eespool punktis 20 välja toodud reegel ei välista keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulude arvestamist, kui asjaomaseid kulusid kannavad otseselt turustajad ja kaudselt tootjaorganisatsioonid, nagu käesoleval juhul. Tegelikult on nõutud vaid selle tõendamist, et asjaomaseid kulusid kannavad otseselt või kaudselt tootjaorganisatsioonid.

23 Seejärel tuleb meenutada, et määruses nr 1433/2003 on sätestatud määruse nr 2200/96 üksikasjalikud rakenduseeskirjad seoses rakendusfondide, rakenduskavade ja rahalise abiga. Nagu eespool punktides 19 ja 20 esitatud kaalutlustest nähtub, rakendab määruse nr 1433/2003 artikli 18 lõike 2 punkt c seega niivõrd, kuivõrd selle punkti põhjal tuleb tootjaorganisatsioonide esitatud abitaotlustele lisada täiendavad dokumendid rakenduskavaga seoses tehtud kulutuste kohta, määruse nr 2200/96 artikli 15 lõikes 5 ette nähtud reeglit.

24 Seevastu ei näe määrus nr 2200/96, määrus nr 1433/2003 ega direktiiv 94/62, millele viidatakse määruse nr 1433/2003 I lisa allmärkuses nr 3, selleks juhuks, kui rakenduskava hõlmab keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulusid, ette erandit reeglist, mis tuleneb määruse

nr 2200/96 artikli 15 lõike 5 ja määruse nr 1433/2003 artikli 18 lõike 2 sätetest ning mille kohaselt arvutatakse liidu antav rahaline abi välja abitaotleja, see tähendab käesoleval juhul tootjaorganisatsiooni tegelikult kantud kulude põhjal, mida viimane peab järelikult tõendama.

25 Eespool esitatud kaalutlustest tulenevalt Hispaania Kuningriik eksib, kui ta väidab, et komisjon on rikkunud õigusnormi, nõudes, et keskkonnasäästliku pakendikäitluse kulusid peavad tingimata kandma tootjaorganisatsioonid.

26 Kolmandaks tuleb hinnata, kas nõue, et tootjaorganisatsioon tõendaks, et ta on otseselt või kaudselt kandnud keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulud, on ebaproportsionaalne, nagu väidab Hispaania Kuningriik.

27 Täpsemini väidab Hispaania Kuningriik, et ühelt poolt ei ole tootjaorganisatsioonid kohustatud omama dokumentaalseid tõendeid selle kohta, millises summas on keskkonnasäästlikus pakendikäitluses kulusid tehtud, ning et teiselt poolt kannavad turustajad need kulud, nagu kõik muud tootmiskulud üle tootjaorganisatsioonidele.

28 Sellega seoses tuleb meenutada, et liidu õiguse üldpõhimõtete hulka kuuluv proportsionaalsuse põhimõte nõuab, et liidu institutsioonide tegevus ei läheks kaugemale sellest, mis on asjaomaste õigusnormidega seatud õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, ning juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meedet ning tekitatud piirangud peavad olema vastavuses seatud eesmärkidega (vt Euroopa Kohtu 4. oktoobri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-375/05: Geuting, EKL 2007, lk I-7983, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Mis puutub nimetatud põhimõtte rakendamise tingimuste kohtulikku kontrolli, siis võib liidu seadusandjale ühise põllumajanduspoliitika valdkonnas antud ulatuslikku kaalutlusõigust arvestades sellises valdkonnas võetud meetme õiguspärasust mõjutada vaid selle meetme ilmselge ebasobivus, võrreldes pädevate institutsioonide püstitatud eesmärgiga (vt selle kohta eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Geuting, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Käesoleval juhul tuleb esiteks lükata tagasi Hispaania Kuningriigi esitatud argument, mille kohaselt määruse nr 1433/2003 I lisa lubab rakenduskavadesse arvata keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulusid, kehtestamata kulusid kandva isiku suhtes vähimaidki tingimusi.

31 Nagu eespool punktis 24 märgitud, ei ole määruses nr 2200/96 ega määruses nr 1433/2003 nähtud ette ühtki erandit reeglist, mis tuleneb määruse nr 2200/96 artikli 15 lõike 5 ja määruse nr 1433/2003 artikli 18 lõike 2 sätetest.

32 Teiseks ei saa vastupidi sellele, mida Hispaania Kuningriik sisuliselt väidab, nõustuda sellega, et tootjaorganisatsiooni kaudselt kantud kulutuste tõendamiseks piisab tuginemisest väidetavalt loogilisele hüpoteesile, mille kohaselt praktikas tootjaorganisatsioonid alandavad turustajatelt küsitavat müügihinda, kuivõrd viimased kannavad asjaomaste toodete pakendi käitlemise kulud.

33 Ühelt poolt on see argument ilmselgelt vastuolus eespool punktis 20 esitatud reegliga. Teiselt poolt ei saa välistada, et tootjaorganisatsioonid ei alanda mitte turustajatelt küsitavat müügihinda, vaid selle asemel kannavad turustajad keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud lisakulud müügihinna tõstmise kaudu turustusahelat pidi edasi oma klientidele.

34 Seetõttu täidetakse eespool punktis 20 osutatud reeglit vaid siis, kui abitaotleja tõendab, et kulutused on tegelikult, kas otseselt või kaudselt tehtud.

35 Kolmandaks ei saa vastupidi sellele, mida väidab Hispaania Kuningriik, välistada sellise tõendamise vajalikkust juhul, kui liikmesriik on vastavalt määruse nr 1433/2003 sätetele teinud ligikaudu kindlaks lisakulud, mis asjaomases pakendikäitluses tavakuludega võrreldes tekivad, nagu käesoleval juhul. Selline väide tähendaks, et vastuolus eespool punktis 20 osutatud reegliga oleks võimalik, et tootjaorganisatsioon, kes ei ole ühtki lisakulu kandnud, saab asjaomast abi.

36 Eespool nimetatud kaalutlustest tuleneb, et Hispaania Kuningriigi argumentides ei ole piisavalt arvestatud asjaomaste õigusnormide õiguspärase eesmärgiga tagada, et rahalised sekkumised põllumajandusturgude ühise korralduse raames vastaksid liidu õigusele, nagu on osutatud eespool punktis 15. Seetõttu ei võimalda Hispaania Kuningriigi argumendid ega toimikus olevad tõendid leida, et kui komisjon nõudis tootjaorganisatsioonilt tõendit selle kohta, et ta on kandnud keskkonnasäästliku pakendikäitlusega seotud kulud, siis rikkus komisjon proportsionaalsuse põhimõtet.

37 Kokkuvõtteks tuleb märkida, et kuna ükski Hispaania Kuningriigi esimese väite toetuseks esitatud argument ei ole põhjendatud, siis tuleb see väide tagasi lükata.

Teine väide

38 Teise väite osas vaidlevad pooled sisuliselt selle üle, kas määruse nr 1432/2003 artikkel 14 on kohaldatav üksnes füüsilistele või juriidilistele isikutele, kes toodavad puu- ja juurvilju ning on ühinemise tulemusel moodustanud sellise tootjaorganisatsiooni, nagu on tootjaorganisatsioon SAT Royal, või on see juhul, kui liikmeteks on juriidilised isikud, kohaldatav ka füüsilistele või juriidilistele isikutele, kes kontrollivad liikmete kapitali.

39 Teise väite kontrollimiseks tuleb esiteks meenutada asjakohaseid sätteid.

40 Määruse nr 2200/96 artikli 11 lõike 1 punkti d alapunkt 3 sätestab:

„Käesolevas määruses tähendab „tootjaorganisatsioon" iga juriidilist isikut:

[…]

d) mille põhikiri näeb ette:

[…]

3) eeskirjad, mis võimaldavad tootjatest liikmetel demokraatlikult kontrollida oma organisatsiooni ja tema otsuseid;

[…]".

41 Määruse nr 1432/2003 põhjenduses 14 on märgitud:

„Tagamaks, et tootjaorganisatsioon esindab tõeliselt tootjate nõutavat miinimumarvu, peavad liikmesriigid astuma samme tagamaks, et liikmete vähemus, kes võib anda suurema osa tootjaorganisatsiooni toodangust, selle juhtimises ja tegevuses põhjendamatult ei domineeri."

42 Määruse nr 1432/2003 artikli 4 „Tootjaorganisatsioonide miinimumsuurus" lõikes 1 on sätestatud:

„Määruse […] nr 2200/96 artikli 11 lõike 2 punktis a osutatud liikmete miinimumarvuks määratakse viis tootjat kategooria kohta."

43 Määruse nr 1432/2003 artikkel 13 „Mittetootjatest liikmed” sätestab:

„1. Liikmesriigid võivad otsustada, kas ja millistel tingimustel võib tootjaorganisatsiooni liikmeks võtta üksikisiku või juriidilise isiku, kes ei ole tootja.

2. Lõikes 1 osutatud tingimuste määramisel tagavad liikmesriigid vastavalt määruse […] nr 2200/96 artikli 11 lõike 1 punktile a ja punkti d alapunktile 3, et:

[…]

b) tootjaorganisatsioonide liitumiseeskirjad sisaldavad reegleid, mis võimaldavad liikmestootjatel demokraatlikult kontrollida oma organisatsiooni ja selle otsuseid.

[…]”.

44 Määruse nr 1432/2003 artikkel 14 „Tootjaorganisatsioonide demokraatlik kontroll” sätestab:

„1. Liikmesriigid võtavad vajalikke meetmeid vältimaks ühe või mitme liikme poolset võimu või mõju kuritarvitamist tootjaorganisatsiooni juhtimises ja tegevuses.

2. Ühegi tootjaorganisatsiooni liikme hääleõigus ei tohi olla üle 20%. Liikmesriik võib siiski tõsta seda määra kuni 49 protsendini vastavalt liikme panusele tootjaorganisatsiooni turustatud toodangu väärtuses.”

45 Teiseks tuleb neid norme uurida seoses Hispaania Kuningriigi argumentidega teise väite toetuseks, mis koosneb kahest osast.

46 Esimeses ja peamises väiteosas heidab Hispaania Kuningriik komisjonile ette, et viimase arvates teostab üks ja seesama füüsiline isik, kes ei ole tootja, kontrolli tootjaorganisatsiooni SAT Royal üheksast juriidilisest isikust liikmest nelja üle, kuivõrd asjaomane füüsiline isik omab neist neljast juriidilisest isikust ühe kapitalist 76% ja ülejäänud kolme juriidilise isiku kapitalist peaaegu 100%, ning seetõttu heidab ta ette, et komisjon on eiranud määruse nr 1432/2003 artiklite 13 ja 14 eespool tsiteeritud sätteid. Hispaania Kuningriigi sõnul on asjaomase tootjaorganisatsiooni tegelikud liikmed üksnes need üheksa juriidilist isikut, nimelt äriühingud, ning neist igaühe hääleõigus on vastavalt eespool viidatud sätetele alla 20%.

47 Selles osas tuleb märkida, et määruse nr 2200/96 ja määruse nr 1432/2003 eespool punktides 40–43 viidatud sätetest nähtub selgesti, et tootjaorganisatsioone reguleerivate liidu õigusnormidega soovitakse tagada nende demokraatlik funktsioneerimine, ning seda kahe põhimõtte abil.

48 Ühelt poolt peavad vastavalt määruse nr 2200/96 artikli 11 lõike 1 punkti d alapunkti 3 sätetele tootjaorganisatsiooni tootjatest liikmed kontrollima oma organisatsiooni ja tema otsuseid. Seda põhimõtet on sõnaselgelt kinnitatud ka määruse nr 1432/2003 artikli 13 lõike 2 punkti b erisätetes.

49 Teiselt poolt tuleneb määruse nr 1432/2003 artiklist 4 ja artikli 14 lõikest 2, et tootjaorganisatsiooni liikmete seas peab olema vähemalt viis tootjat ning et ühelgi liikmel ei tohi üldjuhul olla üle 20% hääleõigustest. Need sätted vastavad määruse nr 1432/2003 põhjenduses 14 väljendatud eesmärgile, nagu seda on tsiteeritud eespool punktis 41. Lisaks on selge, et nimetatud sätted on kohaldatavad mitte üksnes tootjaorganisatsioonide füüsilisest isikust liikmetele, vaid ka juriidilisest isikust liikmetele ning et käesoleval juhul on igal kõnealusel liikmel tootjaorganisatsioonis SAT Royal üks hääl.

50 Kui liikmesriik kontrollib tootjaorganisatsiooni demokraatlikku funktsioneerimist, siis ei tohiks ta aga jätta kindlaks tegemata neid füüsilisi või juriidilisi isikuid, kellele kuulub tootjaorganisatsiooni liikmete kapital. Selle kontrollimata jätmise korral võib üks ja seesama füüsiline või juriidiline isik, kes on tootjaorganisatsiooni mitme liikme suur- või lausa ainuomanik ning kontrollib liikmeid eelkõige otsuste tegemisel, olla varjatud nende liikmete taha.

51 Sellistel asjaoludel võidakse eespool punktis 49 kirjeldatud teisest põhimõttest kõrvale hoida, kuivõrd tootjaorganisatsiooni liikmete nähtav arv ei vasta tootjaorganisatsiooni tegelikult sõltumatute liikmete arvule.

52 Seda kaalutlust ei sea kahtluse alla põhjendus, et asjaomane füüsiline isik ei ole tootja. Vastupidi tuleb märkida, et käesoleval juhul on tootjaorganisatsiooni SAT Royal liikmed tootjad. Seetõttu tuleb nentida, et asjaolu, et asjaomane füüsiline isik, kes ei ole tootja, on tootjaorganisatsiooni SAT Royal mitme liikme, kes on tootja, suur- või lausa ainuomanik, rikub kahte põhimõtet, mis on rakendatud liidu õigusnormidega tootjaorganisatsiooni demokraatliku funktsioneerimise tagamiseks ja mida on kirjeldatud eespool punktides 48 ja 49. Sellisel juhul ei vasta tootjaorganisatsiooni liikmete nähtav arv tootjaorganisatsiooni tegelikult sõltumatute liikmete arvule, mis rikub eespool punktis 49 nimetatud teist põhimõtet, ning peale selle ei teosta asjaolu tõttu, et teatavaid tootjatest liikmeid kontrollib isik, kes ei ole tootja, tootjaorganisatsiooni ja selle otsuste üle kontrolli tegelikult üksnes tootjatest liikmed, mis tähendab eespool punktis 48 nimetatud põhimõtte rikkumist.

53 Eelnimetatud kaalutlustest tuleneb, et vastupidi Hispaania Kuningriigi väidetele leidis komisjon õigesti, et tootjaorganisatsiooni demokraatliku funktsioneerimise tagamiseks tuleb arvesse võtta, kes on tootjaorganisatsiooni liikmeid kontrollivad füüsilised ja juriidilised isikud.

54 Seetõttu tuleb teise väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

55 Mis puutub teise väite teise võimalusena esitatud osasse, siis väidab Hispaania Kuningriik, et komisjon tegi tootjaorganisatsioonis SAT Royal kaudselt hääli omava ühe ja sama füüsilise isiku häälte protsendi arvutamisel kaalutlusvea. Komisjon olevat leidnud vääralt, et käesoleval juhul kontrollib kõnealune isik tootjaorganisatsiooni üheksast liikmest nelja. Hispaania Kuningriik väidab aga, et see füüsiline isik, kes ei ole tootja, kontrollib tootjaorganisatsiooni üheksast liikmest vaid kolme. Nii väidab Hispaania Kuningriik, et hääled, mida see füüsiline isik tootjaorganisatsioonis SAT Royal kaudselt omab, ei vasta 44,44%, vaid 33%. Viimati nimetatud protsendimäär vastab aga hääleõiguse lubatud ülemmäärale, mida Hispaania Kuningriik on määruse nr 1432/2003 artikli 14 lõike 2 sätete kohaselt tõstnud.

56 Selles osas piisab, kui märkida ühelt poolt, et isegi kui eeldada, nagu väidab Hispaania Kuningriik, et asjaomane füüsiline isik kontrollib tootjaorganisatsiooni üheksast liikmest üksnes kolme, nähtub kostja vastusele lisatud dokumentidest, et nende kolme juriidilise isiku turustatav toodang, kui seda võrrelda tootjaorganisatsiooni turustatava toodangu väärtusega, moodustab viimasest 11,8%, ning teiselt poolt, et Hispaania Kuningriik ei ole seda arvu vaidlustanud.

57 Määruse nr 1432/2003 artikli 14 lõike 2 teise lause sätete kohaselt saab liikmesriik tõsta tootjaorganisatsiooni liikme hääleõigust üle 20% vaid vastavalt liikme panusele tootjaorganisatsiooni turustatud toodangu väärtuses.

58 Seetõttu on olukord, kus asjaomane füüsiline isik kontrollib tootjaorganisatsiooni SAT Royal üheksast liikmest vaid kolme, kusjuures igal liikmel on tootjaorganisatsioonis üks hääl, mis tähendab, et see füüsiline isik omab 33-protsendilist hääleõigust, tõesti kooskõlas Hispaania Kuningriigi kindlaks määratud ülemmääraga, kuid nagu väidab komisjon, on selline protsent oluliselt suurem tootjaorganisatsiooni nende kolme liikme panusest toodangu väärtuses, keda ta kontrollib.

59 Sellisel juhul on Hispaania Kuningriik määruse nr 1432/2003 artikli 14 lõike 1 sätete alusel ning tootjaorganisatsiooni SAT Royal demokraatliku funktsioneerimise tagamiseks kohustatud võtma vajalikud meetmed vältimaks, et asjaomane füüsiline isik kontrollib tootjaorganisatsioonis üle 20% häältest.

60 Eelnimetatud kaalutlustest tuleneb, et teise väite teine osa ei ole tulemuslik ning teine väide tuleb tervikuna tagasi lükata.

61 Seetõttu tuleb hagi tervikuna jätta rahuldamata.

Kohtukulud

62 Üldkohtu kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Hispaania Kuningriik on kohtuvaidluse kaotanud, mõistetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja Hispaania Kuningriigilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 6. märtsil 2012 Luxembourgis.

Allkirjad